

κανέναν κλέπτην. . . "Οχι, καλλίτερα νὰ τὰ ἔχω ἐπάνω μου· παντοῦ καὶ πάντοτε θὰ τὰ ἔχω μαζί μου. . . "Αχ, Θεέ μου, τώρα οὔτε ὕπνος πλέον θὰ μὲ πέρνει μὲ αὐτά. . . θὰ φοβοῦμαι. . . θὰ τὰ φυλάττω. . . Διὰ τοῦτο ὁμως σὺ θὰ εἶσαι ἡσυχος· μένουν εἰς πιστὰς χεῖρας, φίλη μου!

— Ἀλλὰ σταθῆτε! διέκοψεν αὐτὴν ἡ Διουδμήλα· πρέπει ἀκόμη νὰ πάρω ἀπὸ μέσα κατὶ τι. . . Μὴ ἀνησυχῆτε· δὲν εἶνε τίποτε, εἶνε ὅλως διόλου ξένον δι' ὑμᾶς, εἶπεν αὕτη προειδοποιούσα τὴν μητέρα της καὶ ἀναζητήσασα μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Εἰρήνης Βορίσθους λογαριασμόν καὶ τὴν σημείωσιν τῶν χρηματικῶν ποσοτήτων τῶν γεγραμμένων διὰ χειρὸς τοῦ μακαρίτου Βελτίσσεφ, ἔκρυπεν αὐτὰ μετὰ προφυλάξεως ὑπὸ τὸν στηθόδεσμόν της, καὶ ἤρξατο ἐνδυσμένη.

— Φεύγεις πλέον; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ βλέπουσα αὐτὴν ἐτοιμαζομένην· λοιπὸν ὑγείαινε, ὦραία μου! ἔλα κοντά μου νὰ σὲ εὐλογήσω καὶ σὲ ἀσπασθῶ. Ὁ Θεὸς μαζί σου!

Καὶ χωρὶς ν' ἀφίστη ἐκ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ χρηματόδεμα, ὅπερ ἔθλιβεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἤρξατο μετ' εὐλαβείας σταυροκοποῦσα τὴν Μήλοτσκά της, ψιθυρίζουσα εὐχὰς τινὰς καὶ μετὰ ταῦτα ἀπέπεμψεν αὐτὴν διὰ τοῦ τρυφεροῦ καὶ μητρικοῦ ἀσπασμοῦ.

Θ'

Ἡ Εἰρήνη Βελτίσσεφ.

Ἡ Εἰρήνη Βορίσθους Βελτίσσεφ διήλθε τρομερὰν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγκατέλειπεν αὐτὴν ὁ ἐξ-ἀδελφός αὐτῆς Πλάτων, παραλαβὼν τὸν δερματίνον αὐτῆς σάκκον. Συνησθάνετο ὅτι φρικώδης ἐτελέσθη πράξις ἀμετακλήτως, ἀποτελεσματικῶς, καὶ ὅτι οὐδεμία δύναμις ὑπάρχει ἤδη ἐν τῷ κόσμῳ, δυνάμεν νὰ ἐπανορθῶσιν τὰ ἀπαίσιον τοῦτο γεγονός. Συνησθάνετο ὅτι μόλις βήματα τινὰ, δύο-τρεῖς θάλαμοι χωρίζουσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου, ἐν ᾧ κεῖται ὁ νεκρὸς αὐτῆς σύζυγος, καὶ ἡ συναίσθησις αὕτη ἐπέχεεν ἐπ' αὐτῆς φρικῶδες ψῆχος. Κεκαλυμμένη διὰ μανδηλίου, χρώματος ἀμαυροῦ, συνεσπειρωμένη, ἔκειτο ἐπὶ ἀνακλιντῆρος, προσπαθοῦσα νὰ καλύψῃ τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐφοβεῖτο νὰ κινήσῃ, ἐφοβεῖτο ν' ἀνοίξῃ τὰ βλέφαρά της. Ἐφ' ἑαυτῇ, ὅτι δὲν ἦτο μόνη, ὅτι ὑπάρχει τις παρῶν, ἀόρατος· ἀλλὰ τὴν παρουσίαν τοῦ ὁποίου αἰσθάνεται ἐναργῶς! «Εἶν' ἐκεῖνος. . . εἶνε τὸ πνεῦμά του, ὅπερ ἵσταται ἀνωθέν μου», ἐπήρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν της, ἡ αὐτὴ ἀείποτε ἐπιμονὴς ἰδέα. Ἐφ' ἑαυτῇ, ὅτι, ἂν ἀποκαλύψῃ τὸ οὐδὲν, ἐκεῖνος, θὰ ψιθυρίσῃ εἰς αὐτὸ φρικώδη τινα λέξιν· ἂν ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ ἴδῃ κάπου, εἰς γωνίαν τινὰ, εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ θαλάμου τούτου, τὸ ἐπιτιμῶν φάσμα τοῦ συζύγου της· ἂν κινήσῃ

μόλις, θὰ περιβάλλῃ αὐτὴν ψυχρὰ καὶ νεκρὰ ἀγκάλῃ. Ὁ ἐλάχιστος θροῦς, μόλις ἀκουόμενος κρότος, μόλις αἰσθητὸς τριγμός, τῶν ἐπίπλων ἢ τοῦ ψηφιδωτοῦ δαπέδου, ἢ ἐν γένει εἰς ἐκ τῶν παραδόξων ἐκείνων σχεδὸν ἀνεξηγήτων ἐλαφρῶν ἤχων, οἵτινες συχνάκις ἀκούονται ἐν τῇ βαθεῖα σιγῇ, ἠνωμένη μετὰ τοῦ σκότους, προὔξινει τῇ Εἰρήνῃ Βελτίσσεφ ῥίγος πανικοῦ τρόμου. Εἰς ἕκαστον παρόμοιον ἤχον ἡ καρδία αὐτῆς ἔπαυεν αἰφνης πάλλουσα καὶ ἐπάγωνεν, ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῆς δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος διέτρεχον νευρικὰ σπασμῶδες, καὶ ὅλη ἀπεψύχετο ἐν ἀπολιθώσει ἀνυπολόγιστου τρόμου. «Εἶνε ἐκεῖνος. . . εἶνε τὸ πτώμα του», ἐφ' ἑαυτῇ, ἔκαστον θροῦν εἰς ἕκαστον τριγμὸν.

["Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

ΕΓΓΑΜΟΣ· Ἡ Αὐτοχειρ.

Διήγημα

GABRIEL DANTRAGUES

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

— Ἄ! εἶνε ὁ Διέγος, ὁ Διέγος ὁ μελαγχολικός, ὅστις ἦλθε ἀπὸ τὸ Δὸς Ἐργαμάννας. Ἄ! αὐτὸ εἶνε πολύτιμος κατὰ Παστόρα, ἂν ἠδυνήθης νὰ προσελκτικῇ, Παστόρα, ἀλλὰ θὰ εἶσαι περισσώ-κυστος ἐν βλέμμα, ἀλλὰ θὰ εἶσαι περισσώ-κυστος ἐν βλεμμα καὶ εὐτυχῆς ἂν δυνηθῇς ν' ἀποτορὸν ἰκανὴ καὶ εὐτυχῆς τοῦ. Ὁ πατὴρ του ἐδολοφονήθη καὶ ἡ μήτηρ του ἀπέθανε ἐκ τῆς λύπης. Ἦτο πολὺ μικρὸς τότε. ἀλλὰ ἡ διπλὴ αὐτῇ δυστυχία, τόσον πολὺ τὸν ἐτάραξεν, ὥστε ἔμεινεν ἔκτοτε μελαγχολικὸς καὶ σκεπτικὸς, καὶ οὔτε τὸν εἶδε ποτὲ κἀνεὶς γελῶντα.

— Δὲν γνωρίζετε λοιπόν, ἐπ' ἀνέλαβεν ἡ ἄλλη ἐξαδέλφη, ὅτι ὁ ἔρως νικᾷ ὅλα τὰ αἰσθήματα;

— Κάμε τον νὰ σ' ἀγαπήσῃ, Παστόρα, αὐτὸ θὰ σὲ τιμήσῃ πολὺ· ἔπειτα μήπως ὁ νέος μελαγχολικός δὲν εἶνε ὦραϊός τερὸς ἀκόμη καὶ τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ;

— Ἐκεῖνος πιθανὸν νὰ εἶνε ἅγιος Σεβαστιανός, σὺ ὁμως εἶσαι ἅγιος Ἰωάννης καὶ βλέπεις ὄνειρα. . . Ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν Διέγο. . . Οὔτε αὐτὸς με γνωρίζει. . . Ἀφήσετέ με λοιπὸν ἡσυχον ἂν θέλετε νὰ μὴ θυμώσω.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν συνδιάλεξιν

αὐτὴν, προητοιμάσθησαν διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας. Ἡ Παναγία, ἡ ἐπιλεγμένη Παρηγορήτρια, εὐρίσκεται εἰς παρεκκλήσιον τι, ἐν τῷ μέσῳ ὠραίου δάσους ἐλαίων, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Οὐτρέρας.

Ἡ παράδοσις διηγείται ὅτι ἡ Παναγία αὕτη, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχαιοτέρα εἰκὼν εὐρίσκεται εἰς Ξερές, μετεφέρθη ὑπὸ ναυτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο εἰς ὀνόματι Ἀδόρνος, ἐκ τῆς μεγάλης οἰκογενείας τοῦ Μόντε-Ζίλ. Ἐνῶ ἔμελλον νὰ ἀπολεσθῶσι εἰς φοβερὰν τρικυμίαν, ἐγονυπέτησαν καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν Παναγίαν. Ἀμέσως τὰ κύματα ἡσύχασαν καὶ διανοιχθέντα ἀφήκαν εὐσεβάστως διόδον εἰς μίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν ὁποίαν ἄλλα κύματα ὅπισθεν ἀπώθουν ἡσύχως πρὸς τὸ πλοῖον. Οἱ ναῦται ἐδέχθησαν μετὰ θαύματος τὴν εἰκόνα καὶ ὅτε ἀπεβίβασθησαν σὺν καὶ ἀβλαβεῖς, μετέφερον τὴν εἰκόνα ἐπὶ μικρᾶς ἀμαξῆς συρομένης ὑπὸ τεσσάρων βοῶν εἰς Ξερές. Οἱ τέσσαρες βόες, οἵτινες ἔσυρον τὴν ἀμαξάν, ἀπέθανον μόλις τοὺς ἀπέβιβαν.

Εὐθὺς ἔκτισαν διὰ τὴν ἁγίαν εἰκόνα, παρεκκλήσιον καὶ βωμὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Δομίγγου. Τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ βωμοῦ, ἡ ἀμαξὴ καὶ οἱ βόες χρησιμεύουσιν ὡς ὑπόβαθρον τῆς Ἁγίας εἰκόνης ἐξ ἀργύρου καθαροῦ.

Ἡ ἐν Οὐτρέρᾳ εἰκὼν τῆς Παναγίας φέρει εἰς τὴν χεῖρα πρὸς ἀνάμνησιν ἀργυροῦν πλοῖον.

Διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τάξιμόν της ἡ Παστόρα, τῇ ἔδωκαν γηραιὸν ὄνον, ὅστις ὀνομάζεται Μοχίνος. Ὁ Μοχίνος ἔκαμε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν κυρίαν του νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ πρωϊνὸς αὐτὸς περίπατος διόλου δὲν τὸν εὐηρέσκει, ἀλλὰ ματαιῶς. Τῷ ἔθεσαν τὸ ἐρίπιον εἰς τὴν ράχιν καὶ ἡ Παστόρα ἐπήδησεν ἐλαφρὰ ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Μοχίνος, περισσώτερον δύσθυμος παρὰ ποτε, κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν, ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὰ ὦτα, ἔρριψε βλέμμα ἐπιθυμίας πρὸς τὸν σταυλὸν του καὶ ἠκολούθησε μετὰ πείσματος τὸ καραβάνιον.

Ὅταν ἔφθασαν, ἔδωσαν τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἐλαίας καὶ ἀφῆκαν ἐλευθέρους τοὺς ὄνους. Ὁ Μοχίνος, ἐπῆγε ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, εἰς τινα ἀπόστασιν, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ δῶτα τοῦ ὦτα, διηύθυνε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν οἱ κύριοί του, ἐζήτησε τί συνέβαιναν ἐκεῖ, καὶ ἔπειτα, βέβαιος πλέον ὅτι πάντες εἰσῆλθον εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ἐστράφη ἀδιαφόρως καί, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς τοὺς συντρόφους του, ἔλαβεν ἡσύχως τὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου.

Ἐν τούτοις ἡ Παστόρα καὶ αἱ φίλαι τῆς ἡκούσαν τὴν λειτουργίαν, προσηυχῆθησαν καὶ προσευμάτισαν ἐπὶ τῆς χλόης ἄδουσαι καὶ γελῶσαι.

Εἶνε πλέον ὦρα νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Οὐτρέραν, εἶπον αἱ μητέρες· ἡ νύξ προχωρεῖ γρηγορωτέρα ἀπὸ τοὺς ὄνους μας καὶ θὰ μᾶς καταλάβει εἰς τὴν ὁδόν.